

ת"פ 37222/07/13 - מדינת ישראל נגד חאלד כשאן

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 37222-07-13 מדינת ישראל נ' כשאן

בפני כב' השופטת חנה מרים לומפ בעניין:
מדינת ישראל

המאשימה

נגד
חאלד כשאן

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו, לאחר שמיעת ראיות ובטרם נשמעו סיכומי הצדדים, בעבירות של תקיפת שוטר בנסיבות מחמירות על פי סעיף 274 (2) לחוק העונשין התשל"ז - 1977 והתפרעות לפי סעיף 152 לחוק העונשין התשל"ז - 1977.
2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 16.07.2013 בסמוך לחצות התקיימה התקהלות בלתי חוקית באזור רחוב סולטן סולמאן בשער שכם, בהשתתפות עשרות צעירים וביניהם הנאשם. הצעירים ידו אבנים באופן מסיבי אל עבר כוחות המשטרה במקום, והנאשם ידה אבנים רבות אל עבר הפרש ליאור נחמני. כתוצאה מיידוי האבנים של הנאשם נפצע הפרש בידו הימנית ונזקק לטיפול רפואי.
3. יוער כי על פי עדות הפרש נחמני, הנאשם זרק כמה אבנים וזאת לאחר שהתפרעות שכחה (ראה עמ' 13 שורות 17-24). אשר לפגיעה, ציין השוטר כי הטיפול הרפואי לו הוא נזקק כלל בדיקת רופא וחבישה (ראה שם, שורה 9).

תסקיר שירות מבחן

4. מאחר שהנאשם היה בעת ביצוע העבירות בן 18, התקבל תסקיר בעניינו ממנו עולה כי כיום הנאשם בן 19, רווק, סיים 11 שנות לימוד, אינו עובד, יש לו תשעה אחים וזוג הורים, המנהלים אורח חיים נורמטיבי.
5. הנאשם שהה במעצר במשך חודשיים, בהמשך שוחרר למעצר בית מלא וכעבור 7 חודשים התאפשר לו לצאת ולעבוד, אולם בשל חילוקי דעות בינו ובין מעסיקו הוא הפסיק לעבוד ושוהה בביתו ללא עבודה.

6. קצינת המבחן התרשמה כי לנאשם אין דפוסי התנהגות בעייתיים, אלימים או עבריינים, וסברה כי הנאשם בעל אופי ילדותי המושפע מאחרים ונגרר אריהם.

7. אשר לביצוע העבירה, הנאשם התקשה לקבל אחריות למעשיו, הכחיש את מעורבותו בעבירות המתוארות בכתב האישום וטען כי היה במקום כדי למכור תמונות ומזכרות. הנאשם ביטא רצון לסיים את ההליך ומסר לה כי הוא מוכן לבצע כל עונש שיוטל עליו.

8. קצינת המבחן לא באה בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם, מאחר שהנאשם שלל מעורבות בעבירות ולכן לא ניתן היה להבין את הסיבות אשר הביאו את הנאשם למעורבות בביצוען. יחד עם זאת, נוכח גילו הצעיר והעדר עבר פלילי ובהתחשב בתקופת מעצרו ומעצר הבית, המליצה קצינת המבחן להימנע מהטלת מאסר בפועל ולאפשר לנאשם לרצות מאסר בעבודות שירות לתקופה קצרה.

טענות באי כוח הצדדים

9. במסגרת הראיות לעונש העידה קצינת מחקר מחוז ירושלים במשטרת ישראל, אשר העידה על היקף תופעת זריקות האבנים בירושלים. העדה מסרה כי אספה את הנתונים על פי מערכת המבצעית של המשטרה ודיווחים למוקד המשטרה, כך שבפועל היקף התופעה גדול יותר. על פי נתונים שהוצגו לי במסמך ת/1, עולה כי בתקופה הסמוכה למועד ביצוע העבירות, בולטת תופעת ידוי אבנים במחוז ירושלים על פני מחוזות אחרים וכי תופעה זו התגברה עם השנים וכי יש אלפי אירועי ידוי אבנים בשנה.

10. ב"כ המאשימה בטיעוניה מסרה כי הערכים המוגנים שבבסיס העבירות בהן הורשע הנאשם, הן שמירת חיי אדם, שמירה על שלטון החוק, והצורך לאפשר לשומרי החוק לבצע את תפקידם ללא מורא. היא ציינה את הנסיבות המחמירות של אירוע זה, כאשר הנאשם ידה אבנים רבות לעבר הפרש, פגע בו, ואף גרם לפציעתו. לפיכך עתרה ב"כ המאשימה למתחם של בין 8 חודשי מאסר ועד ל-12 חודשי מאסר. המאשימה הגישה פסיקה לתמיכה בטענותיה.

11. אשר לעונש המתאים, טענה ב"כ המאשימה כי מעשיו של הנאשם בוצעו על רקע אידיאולוגי והתנהגותו של הנאשם מצביעה על חוסר מורא מהחוק. ב"כ המאשימה הדגישה כי הנאשם לא חסך זמן שיפוטי וכן את זמנם של העדים, שכן הוא הודה בסיום שמיעת הראיות, בטרם נשמעו הסיכומים. עוד ביקשה ב"כ המאשימה מבית המשפט לתת דגש לצורך בהרתעה, שכן זריקות האבנים הפכו למכת עיר. לפיכך ביקשה ב"כ המאשימה להטיל על הנאשם עונש ברף הבינוני גבוה של המתחם, וזאת בהתחשב בגילו הצעיר ובכך שבסופו של יום הוא הודה במעשים המיוחסים לו. המאשימה עתרה להטלת עונש של בין 10 ל-12 חודשי מאסר.

12. למרות האמור בתסקיר, ב"כ הנאשם ציין כי הנאשם לא חזר בו מהודאתו. אף הנאשם אישר בפניי כי הוא מודה בעובדות כתב האישום וביקש לסיים את ההליכים. ב"כ הנאשם להתחשב בתקופה הארוכה בה היה הנאשם עצור, בגילו הצעיר של הנאשם שהיה על גבול הקטינות, וכן להתחשב בתקופה הארוכה בה שהה הנאשם במעצר בית,

וביקש לאמץ את המלצת שירות המבחן. ב"כ הנאשם מסר כי יגיש פסיקה עד ליום 07.07.2014 אולם לא עשה כן.

13. הנאשם בדברו האחרון מסר כי טעה, ביקש את סליחת בית המשפט, וטען שהוא רוצה להתחיל בחיים חדשים, לעבוד ולהתחתן.

מתחם העונש ההולם

14. בהתחשב בצורך להגן על כוחות הביטחון ועל השמירה על הסדר ועל בטחון הציבור, קבעתי בשל אירוע דומה ב- ת"פ 48232-03-13 כי מתחם העונש ההולם הוא בין 3 חודשי מאסר ל-10 חודשי מאסר ור' בעניין זה גם את ת"פ 51944-02-12 מתחם אשר אושר בבית המשפט המחוזי בע"פ 46863-11-12. (ר' בעניין זה את אמירותיו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג 56746-06-13 ובעפ"ג 45440-10-13 לפיהם העונש ההולם עבירות אלה הוא מאסר ממש).

15. אשר לנסיבות ביצוע העבירה אני סבורה כי מאחר שמדובר באירוע שהשיק להתפרעות המונית, בליל ט' באב יום בו ישנה דריכות מיוחדת בשל רגישותו, כאשר הנאשם השליך **יותר מאבן אחת** לעבר שוטר שניצב בסמוך לו, הנאשם **פגע בשוטר** והשוטר אף נזקק לטיפול רפואי, אומנם הנזק שנגרם בפועל לשוטר אינו במדרג חומרה גבוה, אך פוטנציאל הנזק שעלול היה להיגרם הוא רב, אני סבורה כי מתחם העונש בנסיבות אלה בו פגע הנאשם בפועל בשוטר צריך להיות גבוה יותר ולכן אני קובעת כי המתחם הוא בין 6 ל-14 חודשי מאסר.

16. אשר לעונש המתאים, שקלתי מחד את הצורך להרתיע את הרבים נוכח ממדי ההתפרעויות וריבוי "דו"י האבנים לעבר כוחות הביטחון בירושלים בפרט וברחבי הארץ בכלל, וכן את הצורך להרתיע את הנאשם אשר לא לקח אחריות של ממש למעשיו מעבר להצהרתו המילולית, ולכן גם שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו. ומאידך שקלתי את גילו הצעיר של הנאשם, אשר היה על גבול הקטינות, את עברו הנקי, את לקיחת האחריות המאוחרת של הנאשם והבעת החרטה בפני, ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם אשר סייע לפרנסת הוריו טרם מעצרו, וכן בהתחשב בכך שהנאשם שהה תקופת מעצר של חודש ועשרה ימים ובהמשך שהה במעצר בית למשך כשנה, שכן בפועל לא יצא לעבוד למרות שהותר לו לעשות כן על ידי בית המשפט.

17. לאחר ששקלתי את הנסיבות לחומרא ולקולא לא מצאתי לחרוג ממתחם העונש ההולם מטעמי שיקום או הגנה על הציבור, שכן לא היתה כל המלצה טיפולית בעניינו של הנאשם ומדובר במעידתו הראשונה והיחידה בפלילים. אציין כי למרות שהיה ראוי לגזור עונש בלב המתחם נוכח הצורך בהרתעת הרבים ולקיחת האחריות המסויגת של הנאשם, רק בשל גילו הצעיר ביותר של הנאשם בעת ביצוע העבירות ותקופת מעצר הבית הממושכת בה שהה ובהתחשב בכך שמדובר במעידתו הראשונה בפלילים החלטתי להטיל על הנאשם עונש ברף הנמוך של המתחם.

18. אשר על כן, אני גוזרת על הנאשם את העונשים כדלהלן:

א . 7 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 15.7.13 ועד ליום 25.8.13.

ב. 8 חודשי מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה, אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על עבירה לפי סעיף 274 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ג. 4 חודשי מאסר, הנאשם לא ירצה עונש זה, אלא אם יעבור בתוך שנתיים מיום שחרורו על עבירה לפי סעיף 273 או 275 או 152 לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ו אב תשע"ד, 11 אוגוסט 2014, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.